Український католицький часопис

МІСІОНАР

Рік заснування 1897 № 7-8 (81-82) липень-серпень 1999

НОВІ ВИДАННЯ «МІСІОНЕРА»:

Загайкевич Марія. **Михайло Вербицький: сторінки життя і творчості.**

У книзі йде мова про одну з найсвітліших і найпривабливіших постатей в історії української музики, автора національного гімну. Незважаючи на важкі економічні та суспільно-економічні обставини, о. М. Вербицький зумів проявити себе талановитим композитором 19 ст. Не маючи відповідної музичної освіти, він створив композиції, що стали невід'ємною частиною домашнього побуту і концертного життя Західної України. Автор книги, відомий музикознавець, висвітлила ранні роки життя М. Вербицького, перші початки його творчого шляху, а також проаналізувала творчий доробок композитора: солоспіви, окрестрові твори, церковну музику та ін.

Гарно оформлене видання адресоване усім, хто цікавиться історією української музики.

Київська Церква. – № 2-3. – 1999

Цей номер альманаху християнської думки привертає увагу авторитетними авторами та змістовними публікаціями. За тематикою його можна поділити на кілька частин. В першу чергу це **богословська.** Проф. М. Гайковський є автором грунтовної статті про чотири головні концепції особи Ісуса Христа. Історичні статті проф. Івана Паславського та проф. Петра Яроцького висвітлюють постать українського митрополита 17 ст. Петра Могили. Значне місце займає **літературознавча та культорологічна тематика.** Перша представлена статтею Ірини Калинець «Див у «Слові о полку Ігоревім», друга – дослідженням проф. Дмитра Степовина про сучасного іконописця з Івано-Франківщини Василя Стефурака, статтею п. Івана Гречка про гуцульські ікони Богородиці на склі. Також архітектор Василь Слободян своїм матеріалом відобразив діяльність талановитого будівничого церков 19 ст. Івана Васенька. Пізнавальними для читачів будуть ще **фактологічний і статистичний** матеріали п. Ярослава Стоцького про релігійні конфесії в Україні, публікація п. Богдана Трояновського про суспільно-психологічні маніпуляції сектантів, погляд росіянина, отця Єзуїта Івана Гагаріна на майбутнє греко-уніатської Церкви та інші.

Журнал адресований інтелігенції, а також широким колам читачів.

● ***Часопис «МІСІОНАР», «СВІТЛО», вісник Провінції отців Василіян «ДЗВІНИЦЯ» допоможуть широким колам читачів зорієнтуватися у багатьох релігійних питаннях і проблемах. На їх сторінках можна дізнатися про новини з церковного життя. Також публікуються статті на біблійні, морально-етичні теми. Наймолодшим читачам пропонуються повчальні оповідання та розповіді. Читайте та поширюйте ці видання!***

* * *

Нашу літературу можна придбати у Львові - біля василіянських церков св. Онуфрія, св. Андрія (у центрі), при храмі Різдва Пресвятої Богородиці (Сихів), а також при василіянських монастирях України.

СЛОВО РЕДАКТОРА

Літо – час відпочинку. Для дітей та молоді настали канікули, а більшість дорослих мають відпустки. Мають відпочинок і працівники редакції «Місіонаря». Тому ви отримуєте подвійне число нашого часопису (липень-серпень). Читачі з цього нічого не тратять, бо ми публікуємо, як наміри Апостольства молитви на два місяці з відповідними коментарями, так і короткі життєписи покровителів двох останніх літніх місяців. У рубриці «Роздуми над Євангелією» у черговий раз ознайомитеся з глибокозмістовним «Словом життя», де йде мова про дорогоцінний скарб – Царство Небесне.

Українські паломники зустрілися зі Святійшим Отцем у Польщі і про це публікуємо детальний репортаж. Літо – це також час відпустів. Особливо урочисто це відбувалося у Жовкві, про що поміщаємо матеріал під рубрикою «З життя Церкви». Також ви ознайомитеся з інформацією про святі місії на Львівщині та Івано-Франківщині. Ювілейні святкування церкви в с. Ролів на Львівщині відображено в окремій статті.

Журналіст Кость Чавага змістовно інформує читачів про новостворений Фонд ім. Митрополита Андрея Шептицького. Провідною темою чергової статті о. Мелетія Батога, ЧСВВ є голод в Україні та надія у ті часи на Боже милосердя.

Розпочинаємо публікувати серію матеріалів п. М. Мудрої про секту свідків Єгови та їх облудне вчення.

Для інтелігенції цікавим буде допис професора Романа Дутки на тему «Християнство і медицина». Наш невтомний автор о. Роман Каспришин пропонує розповідь про монаха-студита Луку Шияна, який завжди проявляв у своєму житті милосердя щодо всіх людей.

Діти та молодь почерпнуть корисне для себе з оповідання про голуба. Воно повинно їх спонукати до дбайливого ставлення щодо Божих створінь, якими також є птахи та звірі.

Отже, гарного і незабутнього відпочинку у ці літні місяці бажає вам редакція «Місіонаря» і

о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

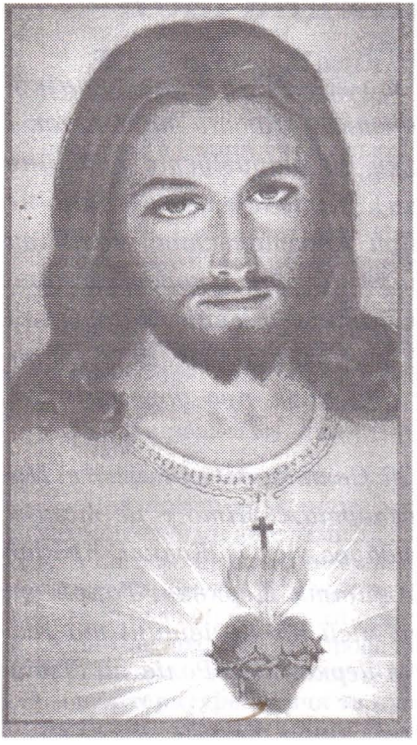

Ось Серце, що так дуже полюбило людей...

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

О, Божественне Серце Ісуса! У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії всі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня у винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та у всіх намірах Апостольства Молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішній день.

Пресвяте Серце Ісуса і Марії, спомагайте св. Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, Заступники України, моліть Бога за нас!

НАМІР АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЛИПЕНЬ:

(Поблагословлене Святійшим Отцем)

Загальний: ЩОБ ВСІ ХРИСТИЯНИ, ПРОЯВЛЯЮЧИ ГОСТИННІСТЬ, ЗОКРЕМА, ДО СВОЇХ БРАТІВ І СЕСТЕР ІМІГРАНТІВ, В ДІЙСНОСТІ ЗАСВІДЧУВАЛИ ЛЮБОВ БОГА ОТЦЯ ДО ВСІХ ЛЮДЕЙ.

«Був я чужинцем, і ви мене прийняли...» (Мт 25, 35).

Прийняти чужинця – це обов'язок християнина і горе тому, хто його не виконає. Кількість бездомних, убогих та біженців щороку зростає. Проявляючи до них гостинність, приймаючи їх, християни мають нагоду здобувати скарб на небі. Хоча всі люди на цій землі паломники, однак ніхто не повинен почуватися чужинцем. Де б він не прийшов, там повинен би зустріти своїх братів і сестер.

Молімся за те, щоб це глибоке розуміння: «Ми всі діти Божі і творимо одну духовну родину», спонукало всіх християн до щирої гостинності. Вона є свідченням любові Бога Отця до всіх людей.

Місійний: ЩОБ ЦЕРКВА, СВІДОМА СВОГО МІСІЙНОГО ЗАВДАННЯ, СПРИЯЛА ВИНИКНЕННЮ ТА ДІЯЛЬНОСТІ НОВИХ АПОСТОЛЬСЬКИХ РУХІВ.

Наука Божа завжди однакова, але її слід доносити завжди у новий спосіб. Кращому сповненню місійного завдання Церкви сприяли завжди нові згромадження і рухи, які під надхненням Духа Святого зароджувалися у Церкві. Нові рухи завжди були відповіддю Вселенської Церкви на потреби свого часу.

Раптова індустріалізація у північній Італії у 19 ст. спричинила збільшення числа бездомної і занедбаної молоді. Це було і на вулицях м. Торіно. Надхненний Святим Духом, священик Іван Боско заснував Згромадження отців Салезіян, яке власне такою молоддю опікується. І нині є потреба у виникненні і діяльності нових численних рухів. Молімося за те, щоб такі рухи зароджувалися як і серед мирян, так і серед богопосвячених осіб. Також просімо Господа, щоб християни цілого світу допомагали їм духовно і матеріально.

Місцевий: ЩОБ ХРИСТИЯНИ УКРАЇНИ, ЗОКРЕМА СХІДНОЇ, ЗРОЗУМІЛИ, ЩО ПАПА РИМСЬКИЙ Є НАСЛІДНИКОМ СВ. АПОСТОЛА ПЕТРА І НАМІСНИКОМ ІСУСА ХРИСТА НА ЗЕМЛІ.

Дуже багато християн ще на Західній, а тим більше на Східній Україні, не здає собі справи у тому, що існує необхідність у одному лише духовному стаді і єдиному пастирі у цілому світі.

Через те, що Ісус Христос заснував свою Церкву на Петровій духовній скелі, то наслідник св. Петра Папа Римський є і сьогодні видимим главою тої ж єдиної Церкви. Всі, які визнають верховний духовний провід Папи Римського, тобто католики як західного, так і східного обрядів, є не меншими патріотами свого народу і шанувальниками церковної самобутності. Навіть звичайна людина розуміє, що є один Бог і має бути єдина Церква у світі, яка об'єднає різні народи, мови, обряди, звичаї. Молімося, щоб християни України, зокрема з нез'єднинених Церков, чимраз більше розуміли, що наслідником св. апостола Петра на землі є Папа Римський. Молімося також за його швидкий приїзд до України і за те, щоб він здобув визнання єдиного духовного пастиря цілої Христової Церкви у серцях всіх християн нашої країни.

Покровитель на липень – Святий Володимир Великий, 28 (15) липня

Святий князь Володимир Великий, якого Церква називає Рівноапостольним, не лише сам навернувся з поганства в християнство, але охрестив свій народ у 988 році та проголосив Христову віру державною релігією.

Володимир був сином київського князя Святослава, який все своє життя провів у бойових походах. Мати Володимира Малуша походила з слов'янського роду. Володимир народився близько 954 року в Києві. Великий вплив на релігійне виховання онука мала його бабуня Ольга, яка з великою любов'ю говорила про Ісуса Христа і Пресвяту Богородицю. Ці повчання глибоко запали в душу Володимира, згодом зродивши рясні плоди християнських чеснот.

У 978 році, після смерті Ярополка, Володимир став єдиним спадкоємцем великої Київської держави.

Князя Володимира в історії названо Великим. Християнство мало велике значення для всього народу, його духовного відродження. Володимир дбав про місіонерів і катехитів для новоохрещеного народу, піклувався і про власне духовенство. Для виховання священиків він заснував при церкві і монастирях церковні школи, де навчалися, переважно, діти бояр і вельмож. З тих шкіл вийшло багато освічених священиків, які успішно вели душпастирську працю серед нашого народу.

Як свідчить «Повість временних літ», князь Володимир Великий, дбаючи про Божу славу й духовне добро свого народу, всюди будував Божі храми. Так, зокрема, у Києві було споруджено церкву св. Василія, Десятинну – Успіння Божої Матері. Князь Володимир дуже любив церковні Богослужения, передусім Службу Божу, говорив, що шанування Бога – це найсвятіша справа та головний обов'язок кожної людини.

Св. Володимир Великий помер 15 липня 1015 року в Берестові, що під Києвом. З великою пошаною його тіло привезли до Києва і поховали в гарній мармуровій гробниці в підземеллях Десятинної церкви. Слава про нього збереглась у багатьох поколіннях. І тепер, у вічності він молиться за наш край, за духовність України.

НАМІР АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА СЕРПЕНЬ:

Загальний: ЩОБ ДІТИ БОЖІ З ПОКОЛІННЯ В ПОКОЛІННЯ ПРОСЛАВЛЯЛИ ВСЕВИШНЬОГО І ДЯКУВАЛИ ЙОМУ ЗА ВСІ ВЕЛИКІ ДІЛА, ЯКІ ВІН БЕЗНАСТАННО ЧИНИТЬ В ІСТОРІЇ ЛЮДСТВА.

Народ Божий повинен знати своє минуле. Історія спасіння не є щось інше, як історія добродійності Всевишнього щодо всіх людей. Історія спасіння починається від сотворення світу. Отож, всі ми повинні усвідомлювати це і проявляти вдячність Всевишньому, прославляючи Його не лише устами, але й ділами. Люди ж навпаки іноді проклинають, а ще більше зневажають Його своїми вчинками, живучи так, ніби Бога і Його св. Закону на світі не було. Молімся, щоб усі люди, а передусім сучасні християни і християни майбутнього, прославляли Бога і проявляли повсякчасно Йому вдячність.

Місійний: ЩОБ ЦЕРКВИ У ПІВДЕННІЙ АМЕРИЦІ ЗРОСТАЛИ У СПРАВЖНЬОМУ МІСІЙНОМУ ДУСІ І ПОШИРЮВАЛИ НОВУ ЄВАНГЕЛІЗАЦІЮ.

Південна Америка відзначається тим, що переважна більшість населення є католиками. Проте численні жителі цього континенту є віруючими лише формально, бо комуністична та подібні до неї ідеології руйнували віру в їхніх серцях. Молімся за те, щоб Католицька Церква в дусі нової євангелізації відновила непохитну віру в Бога у тих далеких краях.

Місцевий: ЩОБ ХРИСТИЯНИ УКРАЇНИ ВВАЖАЛИ СЕБЕ ПАЛОМНИКАМИ НА ЗЕМЛІ І ГРОМАДЯНАМИ БОЖОГО (НЕБЕСНОГО) ЦАРСТВА.

Варто і корисно у ці літні місяці брати усім нам активну участь у прощах

і паломництвах. Нехай це нагадає нам, що ми лише паломники на цій землі. Паломники або прочани, незважаючи на труднощі, терпеливо зносять різні невигоди. Вони не нарікають, не розчаровуються, бо знають, що прославляють Бога і віддячують йому за всі отримані благодаті. Тому ми всі, паломники на цій землі, завжди з радістю несімо свій хрест і служімо Господеві та ближньому до завершення нашої земної подорожі.

Покровитель на серпень – Святий Теодосій Печерський, 14 (1)

Св. Теодосія називають основоположником українського чернецтва. Народився він близько 1008 року в родині княжого службовця у Василеві, поблизу Києва. Свої дитячі і молодечі літа провів у Курську, куди переїхали його батьки. Хлопець уже змалку відзначався великою побожністю. У школі був слухняний, чемний і лагідний. Щодня ходив до церкви, читав духовні книги. Вже тоді він мріяв, щоб цілковито посвятити своє життя на службу Богові. Це і здійснив, незважаючи на сильне протистояння матері.

Боже Провидіння звело його з св. Антонієм і він вирішив, що буде ченцем, проживатиме в печері. Згодом його висвятили на священика. Преподобний Теодосій став ігуменом Печерського монастиря. Він побудував новий монастир і церкву Пресвятої Богородиці. Чимало уваги приділяв він вихованню своїх ченців. Св. Теодосій дбав також, щоб його ченці, крім ручної праці, займалися наукою. З його монастирської школи вийшло багато освічених монахів, які стали потім високими церковними достойниками.

Третього травня 1074 року на 66 році свого подвижницького життя помер преподобний Теодосій. Поховали його з почестями в печері. У 1091 році, тобто через 17 років після смерті о. Теодосія, в Печерській лаврі зібралось багато єпископів, ченців, ігуменів монастирів, щоб перенести мощі преподобного Теодосія до нової церкви Пресвятої Богородиці. Цей день перенесення мощей о. Теодосія свята Церква вшановує і сьогодні. Його вважають покровителем монашества в Україні.

НАМІР АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ВЕРЕСЕНЬ:

Загальний: ЩОБ ПРАЦІВНИКИ ЗАСОБІВ МАСОВОЇ ІНФОРМАЦІЇ ЧИМРАЗ БІЛЬШЕ УСВІДОМЛЮВАЛИ ВАЖЛИВІСТЬ ВЛАСНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЗА ПРАВДУ ТА СПРАВЕДЛИВІСТЬ І ШАНУВАЛИ ГІДНІСТЬ КОЖНОЇ ЛЮДИНИ, ЯКУ БОГ ОТЕЦЬ СТВОРИВ НА СВІЙ ОБРАЗ І ПОДОБУ.

Місійний: ЩОБ МІЛЬЙОНИ БІЖЕНЦІВ, ОСОБЛИВО В АФРИЦІ, ОТРИМУВАЛИ ЗАСОБИ ЯК ДЛЯ ДУХОВНОГО, ТАК І ДЛЯ ТІЛЕСНОГО ЖИТТЯ ТА, ЩОБ КРІМ ХЛІБА, МАЛИ ЩЕ ЕФЕКТИВНУ ПРОГРАМУ ДЛЯ ПІДВИЩЕННЯ ЖИТТЄВОГО РІВНЯ.

Місцевий: ЩОБ ДІТИ ТА МОЛОДЬ УКРАЇНИ З ВЕЛИКОЮ ПОШАНОЮ СТАВИЛИСЬ ДО БАТЬКІВ, ВЧИТЕЛІВ ТА ВИХОВАТЕЛІВ, ЗОКРЕМА, ДУХОВНИХ.

Покровителі на вересень – праведні Йоаким і Анна, 22 (9)

"СЛОВО ЖИТТЯ"

«Подібне ще Царство Небесне до купця, що шукає добрих перел. Знайшовши одну дорогоцінну перлину, йде, продає все, що має, і купує її» (Мт 13, 45-46).

У цій коротенькій притчі Ісус сильно вражає уяву своїх слухачів. Усі знали, якими цінними є перли. Поряд із золотом в той час вони вважалися найбільш дорогоцінними.

Більше того, у св. Письмі говориться про мудрість, тобто про знання Бога, як про щось, що неможливо порівняти навіть з *«безцінним камінням»* (пор. Муд 7, 9).

І ось у притчі йде мова про щось виняткове, дивне і неочікуване. Купець, мабуть, на ринку зауважив перлину, яка мала величезну цінність і яка б принесла чималий дохід. Зробивши підрахунки, він вирішує, що варто продати все і купити перлину. А хто на його місці не зробив би так само?

А глибинний зміст притчі полягає у тому, що перлина – це зустріч з Ісусом, тобто з Царством Божим між нами. Це виняткова можливість, якою треба користатися негайно, віддаючи усю свою енергію, і все, що маємо.

«Подібне ще Царство Небесне до купця, що шукає добрих перел. Знайшовши одну дорогоцінну перлину, йде, продає все, що має, і купує її».

Це не вперше учні стояли перед радикальною вимогою, тобто перед необхідністю залишити все, щоб йти за Ісусом. Це стосувалося таких вартостей як сімейні почуття, економічна забезпеченість, впевненість у майбутньому.

Проте Ісусова вимога не є необгрунтованою чи абсурдною. *За «все», яке втрачаємо, є «все», яке знаходимо.* І воно незрівнянно цінніше. Кожного разу, коли Ісус щось просить, він обіцяє дати багато, набагато більше, ніж достатньо. Отож, цією притчею Спаситель запевняє, що у нас в руках скарб і що Він зробить нас багатими назавжди.

І якщо може здаватись помилкою поміняти певне на непевне, добро, яке вже маємо, на добро лише обіцяне, то згадаймо того купця. Він знає, що ця перлина дуже цінна і дуже надіється на майбутній прибуток від неї.

Так і той, хто хоче йти за Ісусом, знає і відчуває, яким безмежним виграшем буде розділити з Ним спадщину Царства за те, що залишив усе, хоча б духовно.

Усім людям Бог дає у житті подібну нагоду, щоб вони могли нею скористатися.

«Подібне ще Царство Небесне до купця, що шукає добрих перел. Знайшовши одну дорогоцінну перлину, йде, продає все, що має, і купує її».

Це конкретна пропозиція позбутися усіх тих ідолів, які у нашому серці можуть займати місце Бога. А це кар'єра, подружжя, навчання, професія, спорт, розваги.

Ці слова – це заклик поставити Бога на перше місце, у центрі кожної нашої думки, кожного нашого почуття. Бо все у житті має сходитися у Ньому і все від Нього має виходити.

І коли шукаємо Царство, то за Христовою обіцянкою, *все інше нам додається (пор. Лк 12, 31)*. Відклавши все задля Царства Божого, ми отримуємо у сто разів більше домів, братів, сестер, батьків і матерів (пор. Мт 19, 29), бо Євангеліє має чіткий людський вимір. Адже Ісус Христос – це Богочоловік і разом із духовною їжею забезпечує нас хлібом, домом, одягом, родиною. Мабуть, мусимо вчитися від «найменших» більше покладатися на Провидіння Отця, який не дозволить, щоб чогось забракло тому, хто з любові віддає все. Все те найменше, що має.

Декілька місяців у африканській країні Конго група юнаків виготовляла художні листівки зі шкірки банана, які потім продавали в Німеччині. Спочатку вони залишали весь прибуток собі (дехто утримує з цього цілу родину). Потім кожен вирішив скласти разом 50 % прибутку і 35 безробітних хлопців та дівчат отримали допомогу.

І Бога у великодушності не перевершить ніхто. Двоє юнаків розповіли про це в магазині, де працюють. Після цього різні бізнесмени зверталися в цей магазин у пошуках персоналу. Таким чином, одинадцятеро осіб знайшли постійну роботу.

К'яра ЛЮБІХ

НАМ ПИШУТЬ

Слава Ісусу Христу!

Висловлюємо глибоку подяку через часопис «Місіонар» вислуженому Протоігумену провінції отців Василіян Найсвятішого Спасителя **о. Василю Мендруню, ЧСВВ,** під керівництвом якого наші діти поступали до василіянського ліцею м. Бучача Тернопільської обл.

Як сон пробігли чотири роки навчання у Бучацькому історико-філософському ліцеї ім. св. Йосафата. А ми, батьки, побачили як змінилися наші сини... Низький уклін і велику подяку складаємо директорові ліцею, настоятелю монастиря отців Василіян у Бучачі **о. Івану Майковичу, ЧСВВ,** усім отцям і братам, які протягом чотирьох років були добрими і чуйними наставниками наших дітей.

Також щиросердечно дякуємо **п. Михайлів Ганні Степанівні,** заступнику директора, вчительці української мови і літератури та усім вчителям, які внесли значний вклад у розвиток такого нового навчального закладу і дали дітям добру освіту, гарне виховання, не шкодуючи своїх сил, часу і здоров'я.

Нехай Господь додає Вам сил і наснаги, щоб Ви могли виховати ще не одне покоління української молоді!

Радимо батькам віддавати своїх дітей до Бучацького ліцею на навчання.

З повагою

батьки випускників 1999 року Бучацького ліцею

ЗУСТРІЧ З ПАПОЮ У ПОЛЬЩІ

Вже вкотре Святійший Отець Іван Павло II прибув на свою батьківщину – Польщу, де розпочався його священичий шлях та минули роки єпископського служіння. Його візит тривав з 5 до 17 червня. Поляки надзвичайно гостинно і по-родинному зустріли Вселенського Архиєрея. Він щодня правив святкові меси у визначних місцях Польщі. Зокрема, у Пелпліні, Бидгощі, Торуні, Елку, Варшаві, Старому Сончі та ін.

Українці теж мали нагоду зустрітися і спільно молитися з Папою. Десятки автобусів переважно із Західної України 9 червня рушили у сторону північної Польщі. У кожній групі були духовні провідники – священики або сестри-монахині.

Молячись та співаючи духовні пісні, ми швидко минали мальовничі міста і села Польщі. Як багатоповерхові, так і приватні будинки оригінально прикрашені квітами. На більшості осель вивішено великі фотографії та невеликі портрети Його Святості Івана Павла II. Під вечір прибули до відомого вже нині села Пратулин на підляській землі, що поблизу білорусько-польського кордону. Саме тут пролялася мученича кров, яка є посівом віри для християн. У 19 ст. російський царат на цих теренах розпочав систематичну ліквідацію Греко-Католицької Церкви і насильно

На світлині: Молебень до Пратулинських мучеників відправляють владики УГКЦ у с. Пратулин

запроваджував московське православіє. 13 «непокірних» пратулинців-уніатів – *Данило Кармащук, Лука Бойко, Вартоломій Осип'юк, Онуфрій Василюк, Пилип Герилюк, Констянтин Бойко, Микита Грицюк, Ігнатій Франчук, Вінкентій Левонюк, Іван Андреюк, Констянтин Лукашук, Максим Гаврилюк, Михайло Вавринчук – 26 січня 1874 року мужньо обороняли свою церкву, зуміли протистояти російським солдатам, але загинули від їхніх куль.* Відомо, що у жовтні 1996 року Папа Іван Павло II проголосив Пратулинських мучеників блаженними. На місці свідчення їхньої віри 9 червня цього року правилася Архиєрейська Свята Літургія під проводом єпископа-помічника глави УГКЦ Кир Любомира Гузара. До Пратулина цього ж дня прибули інші єрархи нашої Церкви: єпископ-ординарій Івано-Франківський Кир Софрон Мудрий, ЧСВВ, єпископ-ординарій Зборівський Кир Михаїл Колтун, ЧНІ, єпископ-ординарій Самбірсько-Дрогобицький Кир Юліан Вороновський, екзарх Києво-Вишгородський Кир Василь Медвіт, ЧСВВ та інші. Погідний вечір посприяв активній участі прочан у інших молитовних заходах – Хресній дорозі, молебені та акафісті до Пратулинських мучеників. Українці, білоруси та поляки спільно прославляли цих сподвижників віри, забувши про спільні рани минулого... Пратулин є невеликим селом, але з мальовничою природою. Римо-католицький храм має оригінальний інтер'єр та сяє чистотою. Біля нього опівночі розпочалася євангелізаційно-концертна програма. Спочатку доповідь про історію Пратулина та його мучеників зачитав магістр Люблінського католицького університету Петро Сивіцький. Опісля духовні пісні виконував музичний колектив дівчат з Івано-Франківська, а спогадами про підляську землю ділилися священики та миряни.

По закінченні цих заходів колона автобусів з прочанами рушила до **м. Сєдліце** приблизно за 100 кілометрів від Пратулина. Вдосвіта 10 червня тисячі вірних пішки долали кількакілометровий шлях до місцевого іподрому, де мала відбутися кульмінаційна частина прощі – меса під проводом Вселенського Архиєрея Івана Павла II. По дорозі можна було придбати прапорці, галстуки та іншу атрибутику. Іподром був поділений на сектори. Українці переважно розмістилися у першому. Престол виднівся майже за 200 метрів. На великому екрані зображалося те, що діялося на престолі. Від шостої до десятої ранку майже 400 тисяч прочан молитовно готувалися до урочистої Служби Божої.

Діти виконували національні танці, звучали духовні пісні. Римо-католицький священик неодноразово звертався до вірних, аби вони словами «дякую», «любимо тебе» вітали Святійшого Отця. Сонце ще ховалося за хмарами, але виглядало на те, що буде спекотно. Врешті священик оголосив, що вперше на підляську землю прибув Папа. На дорозі з'явився відомий багатьом автомобіль зі скляною

кабіною. У той момент різнобарвні прапорці замайоріли у руках прочан. Вселенський Архиєрей з посмішкою на устах вітав вірних і його автомобіль курсував між численними проходами. У деяких прочан на очах з'являлися сльози радості...

На світлині: українські прочани вітають Папу.

Перед початком меси місцевий римо-католицький єпископ традиційно привітав Папу, зазначивши, що його візит є великою подією. Розпочалася Божественна Літургія. Біля престолу присутні кардинали, десятки римо-католицьких єпископів з Польщі, священики, єрархи нашої Церкви, серед яких митрополит Перемишсько-Варшавський Кир Іван Мартиняк, нещодавно іменований єпископ Вроцлавсько-Гданський Кир Володимир Ющак, ЧСВВ та інші. Читання св. Євангелія відбулося на двох мовах: польській та старослов'янській. У проповіді Вселенський Архиєрей в першу чергу привітав усе духовенство, згодом прочан, вірних з Польщі, України, Білорусі. Темою проповіді було мучеництво, зокрема, як приклад наводилися пратулинці.

Папа Івана Павло II наголосив, що нині теж необхідно усім вірним авторитетно свідчити свою віру. «Нова євангелізація потребує нових свідків віри» – це одна з останніх тез проповіді. Під час меси Святійший Отець посвятив ікону Пратулинських мучеників, яку йому подарували українські та білоруські греко-католики. Євхаристійна жертва також відбулася дуже урочисто. Хвилюючим моментом було ламання хліба Папою. Це своєрідна містерія. Більше 50 священиків причащали прочан. Після Богослужіння Римський Архиєрей зачитав привітання та висловив побажання паломникам зі згаданих країн їхньою рідною мовою. Зустріч зі Святійшим Отцем надовго закарбується у серцях багатьох наших прочан.

Ігор СКЛЕНАР

P.S. 12 червня Папа Іван Павло II вдруге відвідав василіянський монастир у Варшаві (вперше, 1987 року, за певних перешкод).

«ТВОЄМУ СЕРЦЮ, СПАСЕ МІЙ, ЧЕСТЬ СКЛАДАЄ ВЕСЬ НАШ КРАЙ...»

З давніх-давен Жовква славилась величними відпустовими святкуваннями, які відбувались у день свята Пресвятого Серця Христового. І знову, дякуючи Божому Провидінню, ожила наша Церква, відновилась добра традиція: в день храмового празника, в особливий спосіб, почитати Пресвяте Серце Христове, яке стало джерелом безконечної любові до нас, людей. Серце Ісуса стало символом спасіння всього людського роду.

У переддень свята Пресвятого Серця Христового, 19 червня цього року, з різних теренів Галичини у Жовкву почали прибувати прочани. Серед них було багато молоді, членів Апостольства молитви з Івано-Франківська, Тернопільщини, Львівщини, Дрогобича. Тисячі людей стали у ці дні великою християнською родиною, яку об'єднувала жива віра, велика любов Божа.

Приваблював своєю неповторною красою храм Пресвятого Серця Христового, прикрашений гірляндами живих квітів та зелені. У святині милували зір чудові українські вишиванки, біля престолу – ікони Ісуса Христа та Пресвятої Богородиці та море червоних троянд і білосніжних лілей.

На місто легким серпанком опускався теплий літній вечір. У церкві відправлялась Вечірня з Литією, яку очолив ігумен Жовківського монастиря о. Тома Кушка, ЧСВВ. Мелодійно, ангельськими голосами, співали її брати Крехівського та Жовківського

На світлині: вид на церкву Пресвятого Серця Христового у м. Жовкві на Львівщині.

монастирів, сестри Служебниці. Всі вірні храму і паломники взяли участь у Святій Літургії, яка правилась опівночі. Змістовну науку для присутніх виголосив о. Тарас Олійник, ЧСВВ.

Після цього для молоді в районному Народному домі «Просвіта» під керівництвом Сестер Служебниць була проведена змістовна духовна програма. З концертами виступили члени Марійської дружини м. Жовкви та молодіжні об'єднання інших міст Галичини, які діють при василіянських храмах.

У церкві всю ніч відбувались моління, нічні чування для членів Апостольства молитви. На престолі було виставлено Найсвятіші Тайни і відправлено Молебень до Христа–Чоловіколюбця, Адорацію Євхаристійного Христа. Вірні спільно молились на вервиці, розважали над Таїнствами. Багато людей мали можливість приступити до сповіді та поєднатись з Богом у Пресвятій Тайні Євхаристії. Адже палаюче любляче Серце Ісуса – це та велика духовна сила, яка єднає людей, дарує мир і веде до життя вічного.

На світанку 20 червня у храмі відправлено Молебень до Пресвятої Богородиці. Вірні щиро молились, дякували Богові за отримані ласки, просили заступництва й опіки в Пресвятої Діви Марії перед чудотворною іконою Страждальної Матері Божої, яка є в храмі.

Разом з першими промінчиками сонця ожила природа. У церкві Пресвятого Серця Христового брати співали Утреню, піснями і молитвами прославляли Господа.

В районному Народному домі «Просвіта» відбувся Всеукраїнський з'їзд членів Апостольства молитви, присвячений великому ювілею – 2000-літтю Різдва Христового. Його відкрив вступним словом головний редактор часопису «Місіонар» о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ. Він, зокрема наголосив, що Христос є центром світла світу. Ми повинні бути свідками віри. Важливе завдання стоїть перед членами Апостольства молитви – молитвою і жертвою допомагати Ісусові спасати людські душі, докладати зусиль, щоб всі народи стали Його учнями. Сприяє поширенню культу Пресвятого Ісусового Серця і католицький часопис «Місіонар». Він повинен бути добрим порадником членів Апостольства молитви та кожної християнської родини.

Тепло привітав учасників з'їзду Апостольства молитви о. Тарас Олійник, ЧСВВ. «Ви місіонарі, ви посланці Христові, – сказав він, звертаючись до членів Апостольства Молитви. Ви покликані нести любов, мир, радість, ширити Царство Боже в Україні, нести благовість спасіння. Ви покликані бути світлом для світу, сіллю для рідної землі, покликані нести до сердець багатьох людей Христа. Жити – це означає рости духовно, жити – це служити Христові, вірити Йому, йти за Ним. Це є завданням членів Апостольства Молитви». о. Тарас поділився також

досвідом роботи серед членів Апостольства молитви в Бразилії, де впродовж багатьох років провадив душпастирську працю. Там, у далекій Бразилії, завдяки нашій Церкві, діяльності священиків, сестер-монахинь, зокрема, сестер Служебниць, сестер-Катехиток св. Анни, катехитів Пресвятого Серця Ісуса збережено впродовж цього століття нашу мову, культуру, традиції. Отож, завданням членів Апостольства молитви є поширювати свою апостольську, місійну діяльність на всіх теренах України, поширювати ту велику любов, яка випливає з Божественного Серця Ісуса.

Досвідом роботи членів Апостольства молитви у Дрогобичі поділився о. Єронім Кокоцький, ЧСВВ. Свої думки з приводу поліпшення діяльності своїх осередків висловили надревтилелька з м. Червонограда п. Марія Лин, вчитель християнської етики СШ №42 м. Львова п. Людмила Рудницька та ін.

Спільно взявшись за руки, всі учасники з'їзду відмовляли молитву «Отче наш». Вони відчували велику духовну радість. Злились воєдино їх серця у любові, щоб у молитві і співі прославляти Бога.

Кульмінацією відпустових святкувань була урочиста Архиєрейська Свята Літургія, яка відбулась на центральній площі міста біля статуї Матері Божої. Там було встановлено імпровізований престіл на підвищенні, ікони Ісуса Христа і Пресвятої Богородиці, прикрашені гірляндами зелені і квітів.

Пливе над містом мелодія церковних дзвонів. З церкви вирушає до статуї Матері Божої процесія з хоругвами на чолі з духовенством, монахинями різних Чинів і Згромаджень. Линуть у чисте безхмарне небо пісні, які прославляють нашого Спасителя – Ісуса Христа, який є світлом для світу, а також Його найсвятіше Серце.

Архиєрейську Службу Божу з Преосвященним владикою-ординарієм Коломийсько-Чернівецьким Кир Павлом Василиком співслужили о. Григорій Сімкайло - генеральний вікарій Коломийсько-Чернівецької єпархії, о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ, о. Дам'ян Кастран – ігумен Крехівського монастиря, о. Володимир Палчинський, ЧСВВ, о. Петро Рак - голова комісії в справах мирян Львівської архиєпархії.

Майже п'ять тисяч вірних стали учасниками відпустових святкувань у Жовкві. Понад півтори тисячі вірних прийняло до свого серця Євхаристійного Христа. Велика духовна радість, любов об'єднувала всіх. Раділо небо: земля, прославляючи Господа. Цю велику радість кожен з них ніс у свої родини, у свої парохії. Хай же засвітяться вогниками любові у серцях мільйонів людей промінчики Пресвятого Серця Христового.

Ольга КРАК

СВЯТА МІСІЯ У СЕЛІ ПНІВ

Це село на Івано-Франківщині розкинулося і нараховує майже 1800 родин. Колись тут була стара церква Вознесення Господнього, але потім збудували нову гарну святиню, посвячену Непорочному Зачаттю Діви Марії. Цю церкву знищили німці під час Другої світової війни. Та вірні відбудували цілком новий храм у 1993 році. У ньому розміщено іконостас оригінального стилю, а багато вишиванок прикрашує інтер'єр святині.

Парохом є тут вже кілька років Всеч. о. Михайло Багрій, безженний священик. Це він подбав за проведення святої місії, яка почалася 16 травня, а закінчилася на саме Вознесення 20 травня. Місійну програму виконано успішно. Відправлялися св. Літургії, маївки, голосилися проповіді, парафіяни приступали до св. Тайн сповіді і Причастя. При церкві діє Братство Христового Серця, яке нараховує 50 членів. Вони вшановують першу п'ятницю, щомісяця відправляють «Святу годину» та інші набожества. Під час місії члени Братства вирішили в майбутньому згуртувати молодь і вона матиме свою окрему св. Літургію у третю неділю кожного місяця. Для дітей в четверту неділю буде відслужена окрема св. Літургія. Дві групи дітей у часі місії вперше у житті приступили до св. Причастя. Отець – місіонер виголосив слово до дітей, а вони вирішили зробити дуже милий дарунок любому Ісусикові – обіцяли бути усе життя тверезими та не палити цигарки.

На світлині: діти, що приступили до Урочистого св. Причастя у с. Пнів

У присілку Білозорена будується церква, бо тут проживає майже триста родин. Отцеві Василю Зіньку, ЧСВВ у місійних справах допомагали сестри Йосафатки Тадея Довгунь і Рафаїла Чучман. Вони читали лекції в сільських школах і проводили заняття з молоддю. Отець-місіонер зустрівся з педагогічним персоналом та колективом сільської Ради. У вільний час ми ще відвідали руїни Надвірнянського замку і могили хорунжого Січових Стрільців Софії Галечко, що загинула у 1918 році і похована на кладовищі села Пасічної. Місійні дні дуже запам'яталися усім учасникам. Дай Боже, щоб зерно, посіяне у часі цього духовного подвигу, принесло рясні плоди!

о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ

КУЛЬТУРНО-МИСТЕЦЬКИЙ ФОНД ІМЕНІ МИТРОПОЛИТА АНДРЕЯ ШЕПТИЦЬКОГО

На світлині: Митрополит Андрей Шептицький.

Недавно у Львові створено культурно-мистецький Фонд імені Митрополита Андрея Шептицького. Генеральним директором цього фонду є п. Василь Гоголь, доцент Львівської академії мистецтв.

– Метою нового Фонду, – пояснив він, – є благодійна діяльність, спрямована на забезпечення та виконання мистецьких, культурно-освітніх, благодійних програм і завдань, а також сприяння у поширенні літургійної, духовної, теологічної традиції в сучасній діяльності християн східнього обряду шляхом написання, друкування і розповсюдження літератури й творів мистецтва. *Фонд організовується виключно для благодійної діяльності в інтересах суспільства.*

Діяльність нового Фонду здійснюватиметься у багатьох напрямках, тісно пов'язаних з реалізацією загальнодержавних, регіональних, місцевих та міжнародних програм. Передусім він буде сприяти *розвитку культури,* втіленню програм національно-культурного розвитку, доступу всіх верств населення, особливо малозабезпечених, до культурних цінностей та художньої творчості. З цією метою передбачені виставки і конкурси, виготовлення творів церковного мистецтва та їх копій, інших предметів культурно-релігійного призначення. Фонд допомагатиме в *дослідженні, проектуванні, реконструкції та реставрації* пам'яток архітектури, історії та культури з виконанням належної архівно-пошукової та кошторисної документації, проведенні археологічних і ремонтно-будівельних робіт. Також Фонд надаватиме допомогу *у розвитку видавничої справи,* випуску церковних і мистецьких книг, буклетів і каталогів. Творча молодь все більше звертається до сакральної тематики, тож потрібно її підтримати, як і старших митців, яким нерідко бракує фахової консультації з боку Церкви, а також стажування, відповідних замовлень. Увага Фонду зосереджується і на реалізації відповідних науково-освітніх програм.

Підготовка до 2000-ліття Різдва Христового зобов'язує культурно-мистецький Фонд імені Митрополита Андрея Шептицького зосередити всі свої сили на підтримці належного відзначення великого ювілею. Вже налагоджуємо контакти з ювілейними комітетами, які створено в єпархіях УГКЦ. Спільними зусиллями готується виставка, яка експонуватиметься у Києві, а потім в інших великих містах України. Окремим проектом будуть охоплені ювілейні заходи в містечках і селах.

Перші кроки діяльності Фонду спрямовано також на *створення архіву даних церковного мистецтва, виявлення та передання Церкві пам'яток сакрального мистецтва,* які зберігаються у державних музеях, галереях та приватних колекціях, пошук та повернення в Україну предметів церковного мистецтва. Перед Фондом стоїть ще одне завдання – організувати реставраційні роботи комплексу собору св. Юра.

Фонд, який названо іменем Слуги Божого Митрополита Андрея Шептицького, покликаний подбати про *гідне вшанування пам'яті свого покровителя* – видатного діяча українського народу і УГКЦ. Потребує якнайшвидшої реалізації справа встановлення у Львові пам'ятника Митрополиту. Таке замовлення з боку Патріаршої Курії УГКЦ в квітні цього року підтримало керівництво Львівської обласної державної адміністрації. Фонд буде допомагати в побудові церкви-музею на батьківщині Слуги Божого Андрея в селі Прилбичах Яворівського району Львівської області. Цього року минає 100-літній ювілей з часу єпископської хіротонії і призначення на Станіславівську катедру владики Андрея Шептицького. З цієї нагоди пропонуємо виготовити пам'ятну таблицю для греко-католицької церкви у Чернівцях, також зразки сувенірів для учасників ювілейних академій в Івано-Франківську і Коломиї. Ще ряд пропозицій стосуються вшанування пам'яті інших видатних постатей УГКЦ: Слугині Божої сестри Йосафати Гордашевської, СНДМ, Слуги Божого єпископа Миколая Чарнецького, ЧНІ, Перемиського єпископа Івана Снігурського, о. Юліяна Добриловського, ЧСВВ та ін. Серед інших планів – організація Клубу християнських митців, у який входитимуть авторитетні художники. Вони розроблятимуть церковні мотиви у своїх творах, а з часом силами цього Клубу і шанувальників сакрального мистецтва започаткуємо видання ілюстрованого щорічника, який би пропагував в Україні, а також за кордоном національне церковне мистецтво. Реалізація цих та інших завдань можлива завдяки жертвенності та спільним зусиллям всіх вірних нашої Церкви.

Кость ЧАВАГА

УГКЦ У РОСІЇ

Ось уже другий рік в Москві, столиці Росії, на богослуженнях збирається маленька спільнота українців. Ось невеличка передісторія... «Спочатку було слово». Слово отця Йосафата Воротняка, ЧСВВ, сказане по телефону мені про те, що в одній з численних українських сімей, які проживають у Москві народився гарний хлопчик Андрій. Його попросили мене охрестити. Після охрещення немовляти, за святковим столом, голова цієї сім'ї Богдан Зарицький запропонував мені відслужити Св. Літургію у нього в офісі. Звичайно, я поцікавився, хто буде приймати участь у Службі Божій. І як виявилось, в той момент разом з ним на фірмі працювало майже 10 чоловік із Західної України. І ось прийшла неділя... У торговому залі цього офісу ми відслужили першу Св. Літургію у Москві.

Майже кожну неділю ми збирались і славили Господа. Час від часу до нас приїжджали гості: о. Фрідхельм з Німеччини, с. Магдалина, с. Вікторія, с. Соломія та с. Христина (Згромадження сестер Пресвятої Родини, Львів). Ми всіма силами намагались створити маленьку парафію за зразком парафії у Західній Україні. Я за своїм походженням не маю нічого спільного з Україною, але старався підтримувати всі ті прекрасні українські традиції, які я пізнав в період своїх подорожей на Західну Україну. Завдяки знайомству з бл. п. о. Маркіяном Когутом, ЧСВВ я ще більше полюбив все українське. І ці думки надихнули на створення у Москві Центру української духовності за зразком тих, які існують багато років в українській діаспорі. Найважливішою у них є Божественна Літургія, яка всіх об'єднує і є джерелом сили українського народу.

Статистика підтверджує, що у Москві проживає більше 300 тисяч українців, які позбавлені можливості плекати і зберігати духовні традиції свого народу і яким загрожує асиміляція.

В цьому році Великдень у Москві, у вищезгаданому Центрі відбувався урочисто. На св. Літургії було більше 20 чоловік. Могло бути й більше, але ми обмежені з 2 причин: мале приміщення і заборона власників будинку відправляти Богослуження. Фактично, ми діємо як християни у катакомбах... У Великодніх святах брали участь с. Соломія і с. Розалія із Згромадження Сестер Пресвятої Родини. Також приїхав випускник Івано-Франківської духовної семінарії о. Олександр Сімченко. Незважаючи на відсутність професійного хору, нам вдалося співати Пасхальну Утреню по нотах. Одним словом, усе було так, як на Великдень у Галичині. Через об'єктивні обставини я відмовив багатьом людям, які теж хотіли брати участь у святі.

Дякую на сторінках «Місіонаря» п. Богдану Зарицькому, завдяки якому вдалося розпочати діяльність цієї невеликої парафії УГКЦ. Нині ми загорілися ідеєю зареєструвати її у Москві. Тому просимо всіх людей доброї волі молитися за розвиток цієї греко-католицької спільноти у Москві та цілої УГКЦ у Росії.

о. Андрій АГАБАБЯН

100-ЛІТТЯ ЦЕРКВИ СВЯТИХ БОРИСА І ГЛІБА В С. РОЛІВ

Красиве і мальовниче є село Ролів, що на Дрогобиччині. Село, як писанка. Воно розкинулось на семи пагорбах, прикрашене зеленню садів, милує різнобарв'ям квітів. Славне воно своїм історичним минулим, працьовитими людьми, які зуміли впродовж століть зберегти віру, як найдорожчий скарб, передавали її з покоління в покоління, берегли наші звичаї, рідну мову, культуру, пісню. Серцем села, центром духовності завжди була греко-католицька церква.

Величний храм св. мучеників Бориса і Гліба був побудований в 1898 році на місці старої дерев'яної церкви, спорудженої в 1731 році. Новозбудований храм був освячений в 1899 році Преосвященним Перемиським єпископом Кир Константином Чеховичем. Учасниками цієї події були майже 12 тисяч вірних.

В роки сталінсько-більшовицького терору надовго замовкли церковні дзвони, а храм перетворили на склад. Лише з настанням незалежності України з Божого Провидіння знову відкрили цю святиню. Мелодійний перелив церковних дзвонів, як і колись, полинув на усі пагорби села. В 1990 році парафію очолив молодий священик о. Олександр Копистинський. Він свою душпастирську працю вміло спрямовував на молодь, співпрацював з школою, «Просвітою», місцевою владою.

На світлині: священики разом з владикою Кир Юліаном біля храму в с. Ролеві

Знищені більшовицькими варварами статуї святих, які колись були в селі, знову були відновлені і освячені о. Олександром, як обереги нашої пам'яті і духовного воскресіння.

Справжньою окрасою села є церква, яка сяє на сонці золотистими куполами. Радіє серце кожного, хто переступить поріг храму і побачить його чудові розписи, майстерно написані ікони. Захоплює високим мистецьким витвором золочений різьблений іконостас, виготовлений талановитим різьбярем Євгеном Стецем зі Львова. Місцевий здібний майстер різця Павло Медвідь виготовив і пожертвував церкві новий кивот, який нагадує стародавній ковчег та дубові вхідні двері церкви, на яких зображено св. Бориса і Гліба, поруч – херувими. Біля храму побудовано гарну дзвіницю.

Вже стало доброю традицією напередодні навчального року відправляти Службу Божу для дітей. Ширше розгортається душпастирська діяльність серед школярів і молоді. Щоп'ятниці в храмі служиться Свята Літургія, а також проводиться катехизаційна наука. До великих релігійних свят діти під керівництвом о. Олександра, вчителів готують духовні концерти, ставлять вистави.

Чимало цінного та мудрого жителі села черпають з духовної скарбниці – бібліотеки релігійної літератури, яка створена парохом при церкві. Часто дарує священик духовні книги дітям, батькам й школі.

Справжньою гордістю храму є хороший церковний хор, в який входить багато молоді, людей, які по-справжньому люблять церковний спів. Регентом хору є п. Марія Рак. Зігрівають теплом

На світлині: з вітальним словом до учасників ювілейних святкувань у с. Ролів звертається о. Олександр Копистинський.

серця мелодійні церковні пісні у виконанні цього хору.

Урочисто відзначили жителі с. Ролева і навколишніх сіл 100-літній ювілей храму св. Бориса і Гліба. З нагоди храмового свята відбулась велична Архиєрейська Свята Літургія, яку очолив Преосвященний Кир Юліян Вороновський у співслужінні з багатьма священиками. Сотні вірних прийняли до свого серця Євхаристійного Христа. Преосвященний владика *Кир Юліан нагородив пароха с. Ролів о. Олександра Копистинського саном протопресвітера та нагрудним хрестом за жертвенну душпастирську працю.* Було вручено також грамоту і висловлено подяку жертводавцям та вірним, які найбільше прилучились до відновлення храму.

Ювілейне торжество церкви в с. Ролів на Дрогобиччині завершилось словом подяки *отця-мітрата Олексія Дем'яновського.* У чисте голубе небо линуло тисячоголосе «Многая літа» владиці, священикам, пароху, всім жителям села і гостям.

Потім відбулось велике водосвяття. о. Олександр окропив присутніх свяченою водою. Засяяли радістю усміхнені обличчя учасників свята, щасливі оченята дітей, одягнених у барвисті вишиванки. Діти та молодь під керівництвом свого пароха поставили змістовний духовний концерт.

Божим миром і любов'ю сповнилися серця вірних. У душі кожного з них залишаться незабутні спогади про величне свято з нагоди 100-літнього ювілею храму в с. Ролів.

Ольга КРАК

СВІДКИ ЄГОВИ – ВОВКИ В ОВЕЧІЙ ШКУРІ

Вам довелося нераз розмовляти зі свідками Єгови. Коли ви запитали, хто їх заснував, то почули відповідь: «Ісус Христос». Тим часом це не так. Засновником свідків Єгови є Чарльз Тейз Рассел. Ще до створення цієї секти він три рази змінював віровизнання: був конгрегаціоналістом, потім вступив до Християнського Товариства Молодих Людей, ще пізніше – до адвентистів. Він написав багато книг, брошур і статей, в яких відображена велика неприязнь до інших конфесій, зокрема до Католицької Церкви. Ч. Рассел заснував часопис «Вартова Башта», який до нині є речником секти свідки Єгови і виходить на багатьох мовах світу. Одним з найбільших помилкових кроків Ч. Рассела була ініціатива викреслювати непотрібні, на його думку, рядки зі Святого Письма. Ні до нього, ні після нього ніхто не наважувався робити щось подібне. Наступником Ч. Рассела став Д. Ф. Ратерфорд. Він своїм диктаторським стилем довів секту до поділу на 11 груп. Цей провідник секти запровадив також звичай ходити від дому до іншого дому, щоб поширювати облудне вчення. Після смерті Ратерфорда у 1942 році керівниками секти ще були Натан Гомер Кнорр, Фредерік Віллі Франз. У 1992 році свідків Єгови очолив Мільтон

Геншель. У всіх них було таке основне завдання – виробити у членів секти спотворене поняття про Христову Церкву, її єпископів, священиків, монахів і монахинь.

Відомо, що апостоли і євангелисти були справжніми Божими свідками. Вони на власні очі бачили чуда, які творив Ісус Христос. Вони були свідками воскресіння і вознесіння Божественного Спасителя. А про що можуть свідчити свідки Єгови? Про них і їм подібних у Св. Письмі читаємо: «*Неправду ті пророки пророкують моїм ім'ям*» (Єр 14, 14-15). Христова Церква існує вже два тисячоліття і буде аж до кінця світу. А секти утворювались і розпадались. Одні реформатори змінювались іншими... Пророцтва секти свідків Єгови, які вони щодня виголошують чи про них пишуть, ніколи не збувались. Тому єговісти вдаються до різних махінацій і обманів. Про таких Ісус Христос говорив: «Горе вам, книжники і фарисеї... »

Спростуємо деякі фальшиві твердження цієї секти.

1) Свідки Єгови твердять, що Христос не є Богом і що перед втіленням був архангелом Михаїлом. Але ж Господь існує в трьох особах: Отця, Сина і Св. Духа. Сам Бог Отець звертається до Сина: «Боже», «Ти, о Боже», «Ти, о Господи». Христос неодноразово наголошував: *«Я і Отець – одно» або «Я Альфа і Омега, початок і кінець...» (Од 1, 7-8)*. Богом називають Христа пророки й апостоли. Багато разів говориться в Св. Письмі про те, що Христос є Богом. Хто не визнає Христа Богом, хто всупереч доказам Св. Письма не визнає цієї правди, той, за словами св. Павла, сіє фальшиву науку. *«Важайте, щоб ніхто вас не збаламутив філософією та пустим обманством...»* – читаємо у посланні св. Павла.

2) Свідки Єгови заперечують Св. Трійцю. А Св. Письмо говорить про три Божі особи, які становлять цілість. Цю єдність підкреслює Біблія Старого Завіту: «Тож сказав Бог: **сотворімо (у множині - прим. ред.)** людину на наш образ і нашу подобу... І сотворив Бог людину на свій образ...» (Бут 1, 26-27). Тут підкреслено, що в тих трьох Божих особах є один Бог. Св. Матей теж пише про Св. Трійцю, описуючи хрещення Ісуса Христа. *«Ідіть, отже, і зробіть учнями всі народи, христячи їх в ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа»* (Мт 28, 19). Деякі речі людським розумом збагнути неможливо. Однак Христос говорить: «Щасливі ті, які не бачивши, увірували» (Ів 20, 29). А св. Павло пише: *«Благодать Господа Ісуса Христа й любов Бога, і причастя Св. Духа з усіма вами!»* (2 Кр 13, 13). Тут наголошується на всіх трьох Божих Особах.

3) Ягве (Єгова) не є єдиним ім'ям Бога, як стверджують ці сектанти. Св. Письмо подає багато імен Бога. Однак Син Божий не вимовив ім'я Єгова, а називав Господа **«Авва»**, тобто Отець. Ісус Христос навчав інших: «Тож моліться так: Отче наш, що єси на небесах...» (Мт 6, 9). Євреї, які не визнавали Ісуса Христа як Бога, вірили лише в Бога Отця, якого називали Ягве. Однак Ісус так промовив до них: **«Ось дім ваш лишиться вам порожній» (Мт 23, 38).»**

4) Свідки Єгови заперечують хресне знамено. Навчають, що Христос був розп'ятий на стовпі. Але ж всі 4 Євангелії, Діяння апостолів і

їхні послання засвідчують, що Господь Ісус Христос ніс хрест, а не стовп. Був прибитий до хреста, а не до стовпа. Хрест для свідків Єгови, як і для юдеїв та поган, є знаком ганьби. Про таких св. Павло говорить: **«...але деякі баламутять вас, бажаючи перемінити Євангелію Христову... Коли хтось вам проповідує іншу Євангелію, ніж ту, що ви прийняли – нехай буде анатема (проклятий – прим. ред.)!»** (Гл 1, 7-8).

5) Марною була б наша віра, коли б Христос не воскрес. Новий Завіт переповнений цитатами про Його воскресіння. Однак єговісти вигадали, що Христос ожив лише як дух, а Його тіло протягом трьох днів вкрали з гробу. Але у Св. Письмі читаємо: **«...його тіло не бачило зітління»** (Ді 2, 29-31). У Євангелії від Луки написано: *«...Гляньте на мої руки та мої ноги: це ж я сам. Доторкніться до мене та збагніть,що дух тіла й костей не має, як бачите, що я їх маю»* (Лк 24, 39). Христос тут підкреслив, що Він не дух. Єговісти не вірять у воскресіння Ісуса, як не вірив колись у це апостол Тома. Але Ісус сказав до нього: *«Побачив мене, то й віруєш. Щасливі ті, які, не бачивши, увірували!»* (Ів 20-29).

6) Свідки Єгови заперечують безсмертність душі і ототожнюють душу з кров'ю. Пекло, про яке говорив Ісус Христос, називають гробом. У Св. Письмі зазначається, що після смерті людина має свідомість, чує і страждає.

Свідки Єгови погоджуються з існуванням вічного життя, для вибраних 144 тисяч людей в «новому світі» на землі після «Армагедону». Посилаються на Одкровення Івана. Тим часом там написано, що крім 144 тисяч було ще 24 старших і незліченна кількість різних племен і народів. Всі вони будуть перед престолом і обличчям Агнця в небі, а не в «новому світі» на землі.

7) Свідки Єгови заперечують вартість сповіді. Кажуть, що це вигадка священиків. В Св. Письмі зазначається, що Ісус Христос передав владу відпускати гріхи апостолам і їх наступникам – священикам. До розслабленого Христос сказав: **«... твої гріхи відпускаються» (Мт 9,2).** А до Марії Магдалини Господь промовив: «Йди та від нині не гріши» (Ів 8, 11). Апостолам сказав: *«Кому відпустите гріхи – відпустяться їм, кому ж затримаєте – затримаються»* (Ів 20, 20-23).

8) Св. Тайна Євхаристії теж не визнається цими сектантами. Ісус Христос встановив св. Причастя на Тайній Вечері: «Якже вони їли, Ісус узяв хліб, поблагословив, розламав і дав учням, кажучи: «Беріть, їжте: це моє тіло». Потім узяв чашу, воздав хвалу і подав їм, кажучи: «Пийте з неї всі, бо це кров моя (Нового) Завіту, яка за багатьох проливається на відпущення гріхів» (Мт 26, 26-28). Св. Письмо свідчить про те, що християни з самих початків причащалися Тілом і Кров'ю Господньою. Бо ж Ісус казав: **«Якщо не споживатимете тіло Чоловічого Сина й не питимете Його кров, не матимете життя в собі. Хто тіло моє їсть і кров мою п'є, той живе життям вічним» (Ів 6, 53-54).**

Марія МУДРА

(Продовження буде)

ХРИСТИЯНСТВО І МЕДИЦИНА

Ця тема надзвичайно актуальна. Вона стосується всіх осіб: здорових, хворих і є складовою частиною нашого духовного, суспільного і політичного життя. Зв'язок християнства з медициною багатогранний.

Термін *«християнська етика»* – це наука про подолання зла і удосконалення добра з позицій Христової науки.

Медицина – наука, яка вивчає людину (як особу, духовну сутність), так і індивідума (біологічну структуру) в її єдності від зачаття до смерті. Медицина допомагає людині на шляху до досконалості за давньою засадою «в здоровому тілі, здоровий дух». Термін «досконалість» у мові медицини відповідає значенню слова «здоров'я». Здоров'я – це взаємодія духовних і матеріальних складових, спрямованих до досконалості. Домінуючим при цьому є духовний чинник. Другий чинник – матеріальна, тілесна складова, яка має біологічну природу і створена Богом. Вона є важливою для дочасного життя людини.

Ми вище зазначили, що людина «прямує до досконалості», але є далекою від абсолютної досконалості. Друга, біологічна частина здоров'я є під постійним впливом першого чинника – духовного. Таким чином, перший чинник – духовний виступає як стратег, а матеріальний другий виконує тактичні функції. Чи можна говорити про абсолютне чи повне здоров'я? Воно полягає в першу чергу у повній досконалості душі, яка контролює тілесну взаємодію.

Другим фактором медицини є хвороба. Присутність її є обов'язковим елементом життєдіяльності та існування самої людини. Для визначення цього терміну необхідно, на нашу думку, знову звернутися до основних засад християнської етики, яка визначає головний принцип існування людини. Це подолання зла і утвердження добра, тобто шлях до досконалості, до Бога.

Природу цього шляху можна прослідкувати на двох рівнях. Це вищий, духовний рівень і нижчий, який визначається життєдіяльністю (біологічними прикметами) особи. Взаємодія двох протилежних за своєю природою чинників визначає сутність хвороби. Хвороба – це шлях до вдосконалення через взаємодію протилежних чинників, один з яких має руйнівну дію, другий – відновлюючу.

Подібно як душевно хвора людина, позбуваючись гріха, йде до вдосконалення у духовному вимірі, так і лікування недуги тілесної призводить до тілесної досконалості та сприяє досконалості духовній. Людина, яка оздоровлена від тілесної недуги, повинна б висловлювати вдячність Господеві, Лікареві душ і тіл, визнаючи Його своїм Творцем і Вседержителем. Він хоче її досконалості на всіх вимірах та дає всі засоби, щоб її осягнути.

Роман ДУТКА, професор Львівського медичного університету

ПШЕНИЧНІ КОЛОССЯ

«От і пішла вона й, прийшовши на поле, запопалася збирати колосочки позад женців»
Книга Рути 2, 3

В Старому Завіті є розповідь про працьовиту вдову Руту, яка була бабусею царя Давида по батьковій лінії. Вона, будучи убогою, збирала колосся після женців, за що дуже її хвалили. Саме задля цього сподобалась вона Воозові, який одружився із нею. Отож, ще у передхристиянські часи високо цінувалася працьовитість. Відтоді проминуло майже три тисячі років. Під час голодомору на Східній Україні у 30-их роках один батько з дитинкою збирав колосся подібно до Рути. Цього разу не нагороду, а страшну кару за це він отримав. Ось про це йде мова у цій розповіді.

Настала пора жнив. На свято верховних апостолів Петра і Павла був спекотний день. Сонце теплом зігрівало Подільський край. Зранку на полях велась благословенна праця: збирання хліба, Богом дарованого для людей. Були-то часи нелегкі, 30 роки, коли переслідувалась віра.

На так звану допомогу з міста у село приїхала, за вказівкою вищого керівництва, робітнича молодь. Організувавши жнива у святковий день, керівники намагались добре попрацювати, а заодно провести рішучу боротьбу з релігійними проявами на селі. До праці приступили з відкриттям мітингу і з піснею.

Ще до полудня автомашини почали вивозити зерно до міста на склад, що знаходився у святому храмі. Під вечір лан опустів. На полі стояли тільки стіжки обмолоченої соломи, а на стерні залишилось багато незібраних колосків.

Гнат, повертаючись з поля, біля своєї хати зустрів свою маленьку донечку Галинку. Вона вибігла йому назустріч.

– Тату, я дуже хочу їсти.

– Не плач, донечко, ось скоро мама прийде з поля і, можливо, принесе тобі хліба, – заспокоював він, як міг свою дитину, хоч сам відчував голод.

– А чому мама так довго не приходить?

– Не відпускають. Скоро вона прийде. А потім подивися з жалем на доньку і каже:

– Галинко, підемо в поле і назбираємо колосків, а мама напече паляниць.

– Ходімо, тату, – сказала Галинка, поклала свою маленьку ручку на широку батькову долоню. І вони разом пішли в поле.

Сонце заходило за обрій. Після сильної спеки настала про-

холода. Дівчинка раділа, що з батьком назбирає колосків і ввечері мати зготує вечерю, а добра бабуся принесе свіжого молока. Пішли вони аж під ліс і почали збирати колоски. Галинка їх, як квіточки, складала у вузлик з хустини, а батько збирав їх у свій мішечок.

– Мама говорила, що колоски не можна збирати.

– Так, це забороняють.

– А чому забороняють?

– Не знаю. Он там, на цьому полі за горою, стерню з колосками спалили, а потім переорали.

– І ці колоски тут згорять! А скільки би мама нам напекла паляниць!

– Так, Галинко, але за це карають.

– Вчора дядько виганяв маму на роботу. Він дуже був сердитий і так лаявся... Він кричав, щоб ми образ Ісуса в хаті зняли. Мама сказала, що не зробить цього, бо його бабуся подарувала.

Гнат розмовляв з донькою оглядаючись на всі боки. Вже сонечко зайшло, а вони ще збирали колоски, яких так багато було на полі. І як стемніло, Гнат з Галинкою повертались додому, де на них чекала мати. Галинка зраділа, коли мати подала їй невеличкий кусник хліба. На обід для тих, хто працював на жнивах, вивозили гарячу першу страву і давали по два кусники хліба. Мати, дивлячись на свою донечку, промовила:

– Подякуй, Галинко, Богові за хліб, щоб і на завтра його нам дарував Господь.

Наступного дня дівчинка побігла до своїх сусідів і хвалилась перед ними:

– Я вчора ходила з батьком збирати колоски і сьогодні ще піду. Мати спече нам смачні паляниці.

Цього вистачило, щоб сусіди донесли керівництву на Гната. Вже давно вони слідкували за ним.

Ввечері знову ходила Галинка з батьком збирати колоски. А вже наступного дня вранці, коли Галинка ще спала, до хати увійшли голова сільради, бригадир і дільничний міліціонер. Заглядали у кожний куточок, не оминули печі.

– А це що? От бачите, які ви святі. І до церкви ходите, а державу обкрадаєте, – кричав голова. Прошу писати, товаришу міліціонер, протокол.

– Вибачте! Це наша Галинка сама ходила збирати ці колоски. А стерню і так переорають. Повірте, дитина хоче їсти і весь час плаче, – говорив Гнат.

Тут з ліжка піднялась Галинка і її запитали:

– Це правда? Як тебе звати?

– Галя, – відповіла дитина з просоння.

– Це ти ходила сама збирати у поле колоски?

– Так, я з батьком ходила,

бо дуже їсти хотіла.

– Чому обдурюєте? – кричав знову голова. Ваша дитина говорить правду! Говоріть, так чи ні?

– Та який тут злочин. Все одно поле переорають і ніхто з цього не скористає, – знову повторював думку Гнат.

– Не говоріть дурниці! В протоколі запишіть, що крадіжка групова. Суд розбереться...

– Змилуйтеся, ради Бога, над дитиною. З голоду помре без батька, – благав Гнат.

Мати стояла бліда і на все це з болем у серці споглядала. В горлі щось немовби стало і вона не могла говорити.

– Гарно виховуєте свою дитину, – звернувся до неї голова сільради. Ваш чоловік заарештований за те, що ходив красти урожай на колгоспне поле.

Плакала мати, плакала Галинка.

– Татусю, чуєте, не йдіть від нас. Не залишайте нас!

– Я ще сьогодні повернусь, дитинко! Моліться лише за мене Богові.

Гната вивели на подвір'я. За ним вийшли його дружина і Галинка. Вони не переставали благати:

– Не забирайте нам батька! Хто нас буде годувати!

Гнат прощався з дружиною і цілував зі сльозами на очах свою донечку.

– Прощайте і чекайте на мене. Залишайтесь з Богом!

– Вперед! Москва сльозам не вірить, – наказав сільський голова.

Гната повели у відділення міліції.

Сусіди все це бачили крізь вікно, але з хати не виходили. Вони, навіть, не сподівались, що таке могло трапитись.

Через тиждень стерню переорали, а Гната засудили на три роки позбавлення волі. Галинка часто прибігала до своїх сусідів і зі своєї дитячої наївності говорила:

– Завтра мій батько вже прийде з тюрми. Він принесе ось такого великого хліба. Ми з мамою за нього Богові молимось кожного дня.

З цього часу минуло шістдесять шість років. Галина стала бабусею, але завжди згадує ці важкі дитячі роки. З гіркотою на душі споминає:

– Все моє життя пройшло в терпіннях і в переживаннях. Тому завжди прошу Всемогутнього Бога, щоб не повторився цей жахливий штучний голод. Коли дітям забирають батьків, залишаючи їх назавжди сиротами, це жахливо. Також жахливим є нелюдяне ставлення сусідів. Вже пора зрозуміти, що у горі повинні допомагати одні одним, а не шкодити. Не допусти цього, Боже, в Україні більше ніколи.

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ

МИЛОСЕРДНИЙ БРАТ ЛУКА

Було це у тяжкі повоєнні роки. Двірником в Унівському Студитському монастирі був брат Лука (Лазар) Шиян, виходець з села Ластівка Турківського р-ну на Львівщині. Майже щоночі до монашої обителі приходили партизани або різні банди під виглядом партизан і просили харчі. Керуючись засадою з Нагірної проповіді Ісуса Христа «Блаженні милосердні, бо вони зазнають милосердя» (Мт 5, 7), брат Лука нікому не відмовляв. Подібно було і однієї ночі, коли падав проливний дощ. Відчинивши браму, монах побачив групу людей. Вони сказали, що є українськими повстанцями. «Ти тут сидиш ситий і в теплі, а ми змоклі і голодні боремось за Україну», – сказав один із них. «Ти б нам дав хоч чаю напитись, щоб зігрітись», – сказав другий.

Брат Лука відповів: «Почекайте, я зараз винесу вам не тільки чаю, але і чогось поїсти, бо ви ж голодні». За те діло милосердя був заарештований радянською владою і отримав вирок: «10 років концтаборів за допомогу бандитським формуванням українських націоналістів». Формування ці були дійсно бандитські і провокаційні, але не українські.

Перебуваючи в тяжких умовах концтаборів, брат Лука Шиян в листі до родини просив вислати йому молитовник. Родичі задовольнили його прохання. З молитовника брата Луки молилось багато в'язнів. Через це наглядачі відібрали його. Проте брат просив начальника залишити йому цю святу річ, обіцяючи, що вже буде сам молитись. І дружина начальника просила: «Віддай йому, це не політика». Брат Лука пережив десятилітню каторгу. Виходячи з концтабору, постановив собі, що строго поститиме цілу Петрівку і дотримувався своєї постанови аж до смерті. Відійшов до Господа по нагороду 26 травня 1968 року. Похований на Янівському цвинтарі у Львові. Милосердя, яке Христос обіцяв тим, які його проявляють, напевно отримав.

о. Роман КАСПРИШИН, парох УГКЦ смт. Рудно

СВЯТІ МІСІЇ У С. ГЛИНСЬКЕ

У с. Глинське Жовківського р-ну, що на Львівщині, відбулися святі місії 11-13 червня цього року.

Після Служби Божої, яку відправив місцевий парох о. Іван Букартик, науку виголосив о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ. Мабуть, до кожної душі долинули слова отця і кожний зробив для себе відповідний висновок.

12 червня програма місій включала і науку для дітей. Усім присутним роздали вервиці. Також проводилася спільна молитва на вервиці. Акафіст співали монахи з Крехівського монастиря отців Василіян. Хресна дорога відбулася урочисто, зі свічками. Обходили довкола церкви. Науку проводив о. Василь Зінько, ЧСВВ. Її темою була любов і почитання Матері Божої. Також йшла мова про вервицю та чудодійний медалик «Непорочне Зачаття», як святі посередники в боротьбі зі злом. 13 червня о. Василь Зінько відслужив св. Літургію.Вірні отримали в подарунок чудодійні медалики «Непорочного Зачаття» від членів Згромадження св. Кирила та Методія. Також на місії прибули сестри-монахині.

А свято Пресвятої Євхаристії увінчалося свяченням віночків, обходом довкола церкви і фотографією всіх парафіян на довгу і незабутню пам'ять.

Місійне згромадження св. Кирила і Методія

ВПЕРШЕ ПРИЙНЯЛИ ДО СВОЇХ СЕРДЕЦЬ ІСУСА

Хвилююча, радісна подія відбулась у празник Зелених свят у селах Колпець і Сілець на Дрогобиччині. Там діти вперше приступили до Урочистого св. Причастя. Богослуження в с. Колпець правиться в каплиці. В селі вже збудовано новий храм, який планується посвятити цього року з нагоди свята Христа-Царя.

В день св. П'ятидесятниці 18 дітей цього села прийняли до своїх сердець Євхаристійного Христа. До Причастя разом з дітьми численно приступили їх батьки, рідні, хресні батьки.

У **Зелений понеділок,** під час Святої Літургії, до Урочистого св. Причастя приступило 26 дітей с. Сілець. Це було великою радістю не лише для самих учасників торжества, але й їх родин, всіх жителів села. Запам'ятаються їм теплі, щирі вітання священика, сестер Служебниць НДМ, рідних. У чисті дитячі душі, наче добрі зернятка, западали слова священика, який закликав *любити всім серцем Бога, нашу Церкву, бути справжніми християнами.* Потім звучали вірші, линули пісні про Ісуса.

Найщиріших слів вдячності заслуговують сестри Служебниці Непорочної Діви Марії з м. Трускавця – с. Наталія та с. Єлизавета, які готували дітей до св. Сповіді та св. Причастя. Заслуговує подяки і вчителька п. Марія Баран, яка протягом кількох років на уроках християнської етики допомагала учням наблизитись до Бога, навчала молитов і Заповідей Божих.

Хотілося б висловити свої побажання словами Митрополита Андрея Шептицького: «Дай Боже нам таких дітей, які були б потіхою та славою своїх батьків і красою свого народу».

На світлині: учасники Урочистого св. Причастя біля іконостасу парафіяльної церкви св. вмч. Пантелеймона, що у с. Сілець.

о. Василь ЦИХУЛЯК,
парох с. Сілець на Дрогобиччині

ОГОЛОШЕННЯ

Львівське Музично-Богословське училище оголошує прийом студентів на базі повної загальної середньої освіти за спеціальністю: дяк, регент церковного хору, катехит.

Термін навчання - 3 роки.

Вступні іспити (початок з 2-го серпня):
– перевірка музичної підготовки;
– укр. мова (диктант);
– співбесіда на релігійні теми.

Документи приймаються:
з 21 до 30 червня і з 26 до 31 липня
До заяви на ім'я директора потрібно додати:
– скерування - характеристику пароха;
– документ про освіту;
– медичну довідку (ф. 086-у);
– 3 фотокартки (розмір 3х4).
Адреса училища:
м. Львів, вул. Вічева, 2 (вхід з вул. Пішої)

НАМ ПИШУТЬ

МОЛИТВИ ВИСЛУХАВ ГОСПОДЬ

У мене виникли великі проблеми з захворюванням нирок. Стан здоров'я значно погіршився. Лікарі в діагностичному центрі визнали, що в нирці є великий камінь, і радили терміново оперувати. Операція, як відомо, є дуже дорога, до того ж не завжди має добрі наслідки, тобто, не проходить успішно. Я почав гаряче молитись до Серця Христового, Матері Божої, не втрачав надії на Боже милосердя. Господь вислухав мої молитви і в чудесний спосіб надав допомогу у вирішенні складної проблеми. В цей час, коли я готувався до операції, зайшла сусідка і повідомила, що в Трускавці у військовому санаторії є апарат, який дробить каміння в нирках. Ця порада стала мені в пригоді. Отже, з Божою допомогою я уникнув складної операції, повернув втрачене здоров'я. Складаю щиросердечну подяку Господеві, Матері Божій за вислухані молитви.

Ігор МАЛИНОВСЬКИЙ,
член Апостольства Молитви, м. Львів

Слава Ісусу Христу!

Я занедужала і мала кілька хвороб. Молитовно зверталась до Господа і Пресвятої Богородиці, відмовляючи вервицю. Також просила про заступництво бл. п. єпископа Миколая Чарнецького, ЧНІ. Мої ревні молитви були почуті і я оздоровилася, за що щиро дякую Богові.

Марія ВЯЗІВСЬКА

ЗЦІЛЕННЯ ГОЛУБА

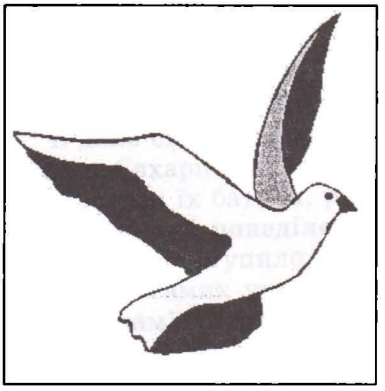

Голуб на ім'я Йонаг здіймався у височінь і знову линув до землі. Вважав себе найблагословеннішим серед Божих створінь. Він літав! Бачив землю, наче зіткану з різнобарвних лоскутів, коричневих та зелених, золотистих та блакитних. З висот спостерігав за іншими земними створіннями та жалів їх за те, що не можуть так само насолоджуватися радістю лету.

Якось, плавно звиваючись у повітрі, Йонаг помітив смачну поживу, яку любив більше, ніж політ – хліб. Спускатись на землю завжди було небезпечно. Але такий ризик заради смачної поживи він любив. Цього разу хліб лежав біля муру, просто на землі. Поруч не було нікого. Голуб повільно спускався. Далі – жодної ознаки життя. Йонаг вже торкнувся землі, клюнув омріяну скибку. Аж раптом щось з'явилося! Голуб випростав крила, щоб злетіти! Щось вдарило його по спині! Він боровся, лопотів крильми! Але біль, що пронизував тіло, був надто сильним...

– Я ненавиджу тебе! Ти його вбив! – Єлизавета розлючено крикнула на Лагада. Вона підбігла до тремтячого голуба і обережно взяла пташку у долоні. Прибіг Рафаель.

– Він лише поранений, Єлизавето. Давай віднесемо його до Учителя. Він зараз у будинку мого дядька. Матуся каже, що Ісус може зціляти!

Біжучи вулицею, Єлизавета пригортала до себе голуба. Біля невеличкої кам'яної хатини зібрався натовп. Люди були навіть на даху.

– Треба обійти будинок, – сказав Рафаель.

Вони увійшли до кухні. Жінки замішували хліб, розливали у горнята козяче молоко.

– Тітко Тірзаг, ми мусимо побачитися з Вчителем!

Літня жінка поглянула на діток і посміхнулась.

– Що це ви сюди принесли?

– Голуба! Лагад кинув в нього каменем. Я хочу, щоб Учитель вилікував нашу пташку. Нам дуже треба Його побачити!

Єлизавета дивилась на жінку з невимовним благанням у очах, а по її щоці вже котилася сльоза. Лагад також прийшов з ними та стояв поруч, опустивши голову. Тітка Тірзаг подивилася на дітей і кивнула головою.

– Гаразд. Ходіть зі мною. Побачимо, що можна вдіяти.

Пробираючись крізь натовп, діти скупчилися біля Тірзаг. Вона зупинилася і тихо звернулась до кремезного чоловіка. Єлизавета чула

їхню розмову, але натовп людей заважав їй побачити, що насправді там відбувається. Дівчинка виразно почула відповідь якогось чоловіка: «Заберіть їх. Вчитель Надто зайнятий!»

І тут пролунав сильний голос:

– *Пустіть дітей приходити до мене, не бороніть їм: таких бо Царство Боже! Істинно кажу вам: «Хто Царства Божого не прийме, як дитина, не ввійде у нього».*

Тірзаг провела дітей вперед. Єлизавета з маленькою пташкою в руках підбігла до Ісуса.

– Ісусе, будь-ласка, допоможи нашому голубу. Лагад вдарив його каменем.

Ісус обійняв долонями крихітні рученята дівчинки, що простягали зараненого голуба і промовив: «Випусти його, він знову літатиме. Набагато легше зцілити пташині крила, аніж людське серце». Тоді Він поклав руки хлопцям на плечі.

– Нехай благословить та оберігає вас Господь...

– Не благословляй Лагада, Ісусе, він ледь не вбив голуба! – крикнула Єлизавета.

Ісус глянув на її сердите лице.

– Бог любить та благословляє всіх своїх дітей. Він любить їх навіть тоді, коли вони чинять речі йому не милі. Не ненавидь брата за те, що він зробив, але люби його. Не вимірюй людину лише її вчинками. Ненависть – надто важкий тягар, щоб носити з собою. Що довше несеш, то важчим він стає. Наче жорновий камінь, прив'язаний до твоєї шиї – дні минають у безглуздому тяганні з місця на місце. Любіть один одного, і ваші серця будуть наче той голуб, здатний здійнятись у височінь.

– Пробач, Учителю, – прошепотів Лагад.

– І мені теж вибач, – сказала Єлизавета.

– Хай минає ваше життя у Божій ласці та благословенні! Пробачайте один одному, як пробачає вам Отець Небесний, і матимете справжній мир.

– Дякуємо, Ісусе, – промовила Єлизавета.

Дівчинка розкрила долоні. На якусь хвилю голуб застиг на місці, він спостерігав за людьми. Йонаг відчував, що руки дівчинки більше не стримують його. Він вільний! Птах дивився у вічі дітям, а вони затамували подих і боялися навіть поворухнутись. Ця мить здавалася вічністю!

Йонаг чув слова Учителя і якось зрозумів їх. Він став символом Божої любові для цих дітей, символом прощення і миру. Йонаг радів, як тільки міг. Він знову летів! А внизу, на землі, від захоплення танцювали діти...

Це оповідання складене на основі уривку Євангелія від Марка (див. Мр 10; 14,15).

Лінда АБЕЛЬ
Переклала з англійської
Романна Антонюк

МІСІОНАР
ПРЕСВЯТОГО ІСУСОВОГО СЕРЦЯ

Український католицький часопис

Заснований у 1897 році
Засновники - Отці Василіяни

Реєстраційне свідоцтво
ЛВ-№109 від 9.03.1994

Головний редактор
о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

Редакційна колегія:
о. Дам'ян БОГУН, ЧСВВ,
о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ
о. Василь МЕНДРУНЬ, ЧСВВ
о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ

Літературний редактор
Ольга Крак
Літературне редагування та
коректура Ігоря Скленара
Комп'ютерна верстка
Андрія Ващишина

Адреса редакції:
м. Львів, 290019,
вул. Б. Хмельницького, 36,
Святоонуфріївський
монастир ОО. Василіян
тел. 72-95-69

Підписано до друку 24.06.99 р.
Формат 70x100 1/16. Друк
офсетний. Папір друк. № 1. Умов.
друк. арк. 5,2. Умов. фарбо-відб. 5,7.
Обл.-вид. арк. 5,0.
Зам. 36

Ціна договірна

Віддруковано з готових діапозитивів у
Жовківській друкарні видавництва
Отців Василіян «Місіонер».
292310, Львівська обл.,
м. Жовква, вул. Василіянська, 8

© Журнал "Місіонар", 1999.

ЗМІСТ

Слово редактора 193
Намір Апостольства молитви на липень 194
Намір Апостольства молитви на серпень 196
Намір Апостольства молитви на вересень 197
"Слово життя" 198
Ігор Скленар
Зустріч з Папою у Польщі 200
Ольга Крак
"Твоєму серцю, Спасе мій, честь складає весь наш край..." 203
о. Василь Зінько, ЧСВВ
Свята місія у селі Пнів 206
Кость Чавага
Культурно-мистецький фонд імені Митрополита Андрея Шептицького 207
о. Андрій Агабабян
УГКЦ у Росії 209
Ольга Крак
100-ліття церкви святих Бориса і Гліба в с. Ролів 210
Марія Мудра
Свідки єгови – вовки в овечій шкурі 212
Роман Дутка
Християнство і медицина 215
о. Мелетій Батіг, ЧСВВ
Пшеничні колосся 216
о. Роман Каспришин
Милосердний брат Лука 219
Святі місії у с. Глинське 219
о. Василь Цихуляк
Вперше прийняли до своїх сердець Ісуса 220
Оголошення 221
Нам пишуть 221
Лінда Абель
Зцілення голуба 222

На обкладинці: св. Володимир Великий
Робота і художнє оформлення
Володимира Свідерського.

● Передруки і переклади дозволені за поданням джерела.
● Редакція зберігає за собою право виправляти мову і скорочувати надіслані матеріали.

КРОСВОРД «П'ЯТЬ ЛІТЕР»

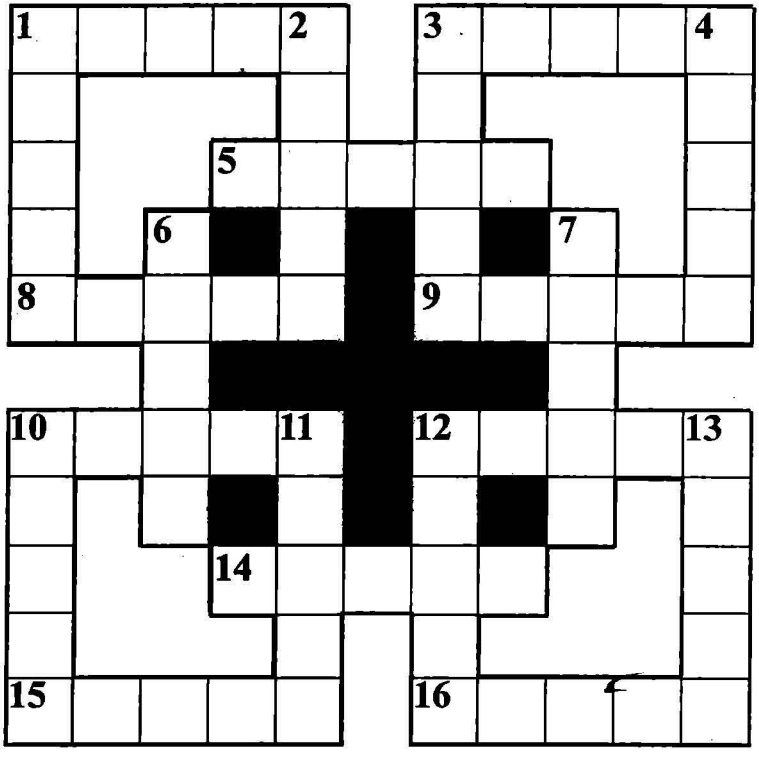

По горизонталі: 1. «Ти - ... (скеля), і на цій скелі збудую мою Церкву й пекельні ворота її не подолають» (Св. Письмо). 3. Великий проміжок часу, що його ознакою є визначні події, явища або процеси в природі, суспільстві, науці, мистецтві. 5. Місто на Заході України. 8. Ім'я матері св. Константина. 9. Син Адама і Єви. 10. Біблійний патріарх, син Авраама, батько Якова. 12. Літературний жанр. 14. Духовний клавішний музичний інструмент. 15. Ім'я матері Андрія Шептицького. 16. Підвищене місце в церкві.

По вертикалі: 1. Один із апостолів Христової Церкви. 2. Велика княгиня Київська. 3. Назва клубу історико-філософського ліцею Бучацького монастиря. 4. Слово, що вживається наприкінці християнських молитов. 6. Священнослужитель, який має духовний і пасторальний нагляд над парафіями. 7. Одяг священика. 10. Перший тропар кожної пісні канону. 11. Сукупність центральних установ для управління Католицькою Церквою. 12. Столиця європейської держави. 13. Чоловіче ім'я.

Склала Леся ШТИКАЛО, м. Львів

Відповідь на чайнворд "Для дітей і про дітей", опублікований у №6 за 1999 рік:

1. Бог. 2. Воля. 3. Серце. 4. Покора. 5. "Намисто". 6. "Херувими". 7. "Милосердя". 8. Домінік. 9. "Крихітка". 10. Ангел. 11. Любов. 12. Ватикан. 13. Німб. 14. Бучач. 15. Червень.

28 липня наша Церква вшановує одного з найбільших Святих української землі Володимира Великого. З нагоди свята публікуємо пісню:

Святий Великий Володимире,
До тебе шлемо моління щире.
Ти наш апостол, ти наш хреститель,
Ти перший славний наш обновитель.

Тебе взиває вся Україна,
Бо всім нам грозить страшна руїна.
Пекельний ворог всюди лютує,
Церкву і віру в серцях руйнує.

Святий Великий Володимире,
Ти обновив нас силою віри.
І нині ти полум'ям віри й любові,
Приведи народ знову до обнови.

Ми всі сьогодні руки возносим,
В тебе опіки, рятунку просим:
О, виблагай нам кращої долі,
Церкві й народу сили і волі.